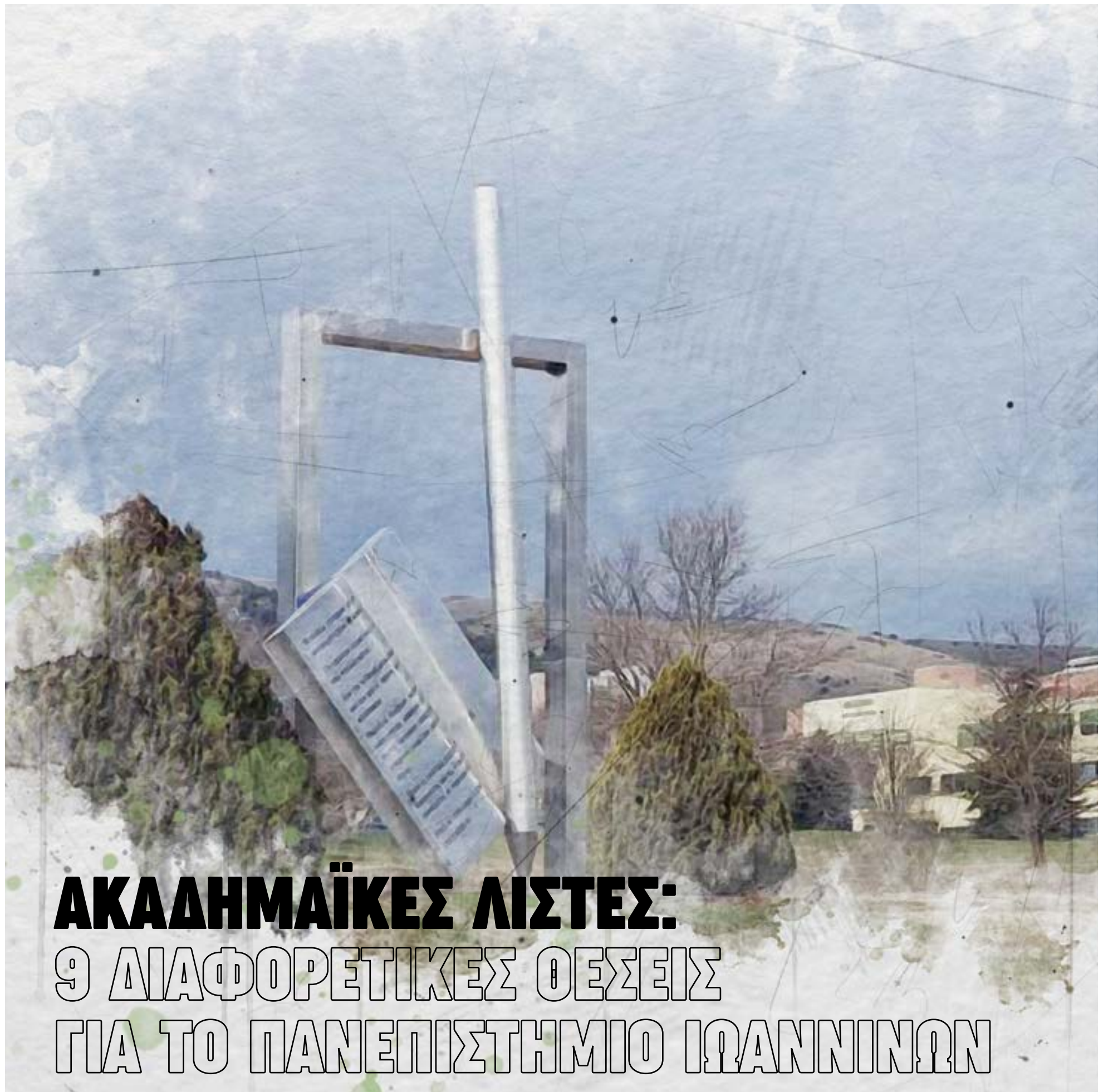

Εξώφυλλο

Η ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ▪ ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΜΑΪΟΥ 2022 ▪ ΤΕΥΧΟΣ #202

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΕΣ ΛΙΣΤΕΣ:
9 ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Η ΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ, ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Οι πιο διαβασμένες ειδήσεις στον Τύπο Ιωαννίνων,
τη βδομάδα που πέρασε

1 Το παραλίμνιο αγρόκτημα των 1000 στρεμμάτων

ΤΟ ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ Κατσικά βρίσκεται στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος της περιφερειακής αρχής Ηπείρου εδώ και μια δεκαετία.
<https://typos-i.gr/article/paralimnio-agroktima-twn-1000-stremmatwn>

2 Πού δεν πάτε με αυτοκίνητο την Πρωτομαγιά

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΕΣ ρυθμίσεις θα ισχύουν το Σάββατο 30 Απριλίου και την Κυριακή 1η Μαΐου, λόγω του ποδηλατικού γύρου που καταλήγει στα Γιάννενα.
<https://typos-i.gr/article/poy-den-pate-me-aytokinhtho-thn-prwtomagia>

3 Ανάσταση στο Ιτς Καλέ

ΣΧΕΔΟΝ κανονικά έγινε η Ανάσταση, μετά από δύο χρόνια πανδημίας. Ο ναός των Αγίων Αναργύρων στο Ιτς Καλέ, στο Κάστρο των Ιωαννίνων, είχε και πάλι την τιμητική του, λόγω της ιδιαίτερης τοποθεσίας του, με πολύ κόσμο –Γιαννιώτες και επισκέπτες- να συγκεντρώνεται στον αρχαιολογικό χώρο.
<https://typos-i.gr/article/anastash-sto-its-kale>

4 Ποδήλατο στα Γιάννενα; Αν τα καταφέρουμε κάποτε...

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ, όχι μόνο ως μέσο ψυχαγωγίας αλλά και ως μέσο μεταφοράς, βρίσκεται στο επίκεντρο των πολιτικών βιώσιμης κινητικότητας σε μια σύγχρονη πόλη εδώ και δεκαετίες. Τα Γιάννενα, όλα αυτά τα χρόνια, έφτιαξαν κάποιους ποδηλατόδρομους δίπλα στη λίμνη ή σε συνάρτηση με νέους οδικούς άξονες.
<https://typos-i.gr/article/podhlato-sta-giannena-ta-kataferoyme-kapote>

 A red rectangular button with a white circle icon on the left and the text "BECOME A PATRON" in white capital letters.

Στηρίζοντας τον Τύπο Ιωαννίνων με μια συνδρομή

Με μια συνδρομή, 4 ή 10 ευρώ ή με ποσό της επιλογής σας, μπορείτε να στηρίξετε τον Τύπο Ιωαννίνων σε δύσκολους καιρούς για την επαγγελματική δημοσιογραφία.

Οι συνδρομητές-τριες του Τύπου Ιωαννίνων, έχουν πρόσβαση σε μια σειρά «προνόμια», μέσω του λογαριασμού στο Patreon και της αντίστοιχης εφαρμογής για κινητά. Εκεί, μπορείτε να βλέπετε περιεχόμενο του Τύπου Ιωαννίνων, προσβάσιμο μόνο ή νωρίτερα από την κυκλοφορία του, σε συνδρομητές-τριες:

Με μια συνδρομή 4 ευρώ* στον Τύπο, παίρνετε:

- Την πρώτη έκδοση των **Ρετρό Ιστοριών** σε ψηφιακό βιβλίο (pdf)
- Την ψηφιακή έκδοση «**Ένα άλμπουμ την εβδομάδα**», που περιλαμβάνει 52+1 κείμενα για ισάριθμα μουσικά άλμπουμ
- Όλα τα podcasts της πρώτης περιόδου της εκπομπής «**Τύπος στο Μικρόφωνο**», με δυνατότητα downloading
- Πρόσβαση, πριν τη δημοσίευσή τους, στα **video reports** και σε διάφορα άρθρα

Με τη συνδρομή των 10 ευρώ* στον Τύπο, παίρνετε:

- Όλα τα παραπάνω, συν ένα αντίτυπο του βιβλίου «**Οι 'αποστάτες', τα ρέντζελα και οι δήμαρχοι/Οι δημοτικές εκλογές στα Γιάννενα, 1925-2014**» σε φυσική μορφή
- Ανάγνωση του **Εξωφύλλου** την προηγούμενη ημέρα κυκλοφορίας του
- Πρόσβαση σε προσφορές για **θεάματα** (θέατρα, συναυλίες) που γίνονται στην πόλη των Ιωαννίνων

Για να εγγραφείτε, βρείτε το «πορτοκαλί κουμπί» του Patreon σε κείμενα του site ή αντιγράψτε αυτό το σύνδεσμο:

<https://www.patreon.com/TyposI>

Σε αυτό το βίντεο, θα βρείτε αναλυτικές οδηγίες για την εγγραφή:

<https://www.youtube.com/watch?v=75ah4XuyCI8&feature=youtu.be>

[*οι τιμές είναι προ ΦΠΑ]

Πόσο αξιόπιστες είναι οι πανεπιστημιακές λίστες κατάταξης;

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Η πρακτική των «ακαδημαϊκών λιστών», τα αποτελέσματα των οποίων υιοθετούν τα ιδρύματα προκειμένου να αυτοδιαφημιστούν, είναι γεγονός, αλλά και αμφισβητούμενο, ταυτόχρονα.

Πέρα από τη στιγμιαία ανάταση ανάγνωσης ενός τίτλου που αναγορεύει σε «πρωταθλητή» ή τουλάχιστον... κυπελλούχο, το ακαδημαϊκό ίδρυμα της περιοχής, υπάρχουν τα ερωτήματα. Πρώτον, γιατί να υπάρχει η ανάγκη κατάταξης ενός μεγέθους που δεν είναι ποσοτικό και ταυτόχρονα, δεν μπορεί να οριστεί με πολλούς κοινούς παράγοντες; Δεύτερον, γιατί δεν υπάρχει ένας κοινός φορέας που καταρτίζει λίστες με κοινά αποδεκτούς δείκτες; Το αποτέλεσμα είναι τα ιδρύματα να έχουν διαφορετικές θέσεις, επί διαφορετικών συνόλων, με συχνά διαφορετικά κριτήρια. Και αν το πρώτο ερώτημα έχει άμεση απάντηση, την αναγόρευση της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης σε εμπόρευμα με βασικούς «αναδόχους» τις πολιτικές ηγεσίες, γύρω από το δεύτερο υπάρχει μεγάλη και συχνά ενδιαφέρουσα, συζήτηση.

Η Έλεν Χάζελκορν, καθηγήτρια στο Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου και συγγραφέας του «Rankings and the Reshaping of Higher Education. The Battle for World Class Excellence» αναφέρει μεταξύ άλλων σε άρθρο της ότι οι παράγοντες μέτρησης αντικατοπτρίζουν τις αξίες και προτεραιότητες των συντακτών τους (και όχι των ιδρυμάτων). Αναφέρει επίσης ότι «δεν υπάρχει 'αντικειμενική κατάταξη' ούτε κάποιος λόγος για τον οποίο οι δείκτες πρέπει να είναι σταθμισμένοι (ή να έχουν συγκεκριμένα βάρη) ή συγκεντρωτικοί».

Σύμφωνοι, αλλά όπως επισημαίνει και η Χάζελκορν, από τις αρχές του 21^{ου} αιώνα που εμφανίστηκαν πιο δυναμικά οι λίστες, μέχρι σήμερα που στην Ελλάδα το σύστημα εισαγωγής περιλαμβάνει δύο βάσεις και μια πολιτική αντίληψη περιστολής της δημόσιας παιδείας, προς όφελος των ιδιωτικών εμπορικών συμφερόντων, οι λίστες παίζουν ρόλο.

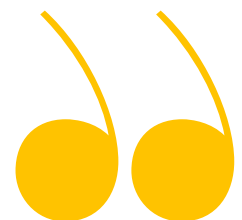
Από τις αρχές του 21^{ου} αιώνα που εμφανίστηκαν πιο δυναμικά οι λίστες, μέχρι σήμερα που στην Ελλάδα το σύστημα εισαγωγής περιλαμβάνει δύο βάσεις και μια πολιτική αντίληψη περιστολής της δημόσιας παιδείας, προς όφελος των ιδιωτικών εμπορικών συμφερόντων, οι λίστες παίζουν ρόλο

Η κατάταξη των ιδρυμάτων όμως δεν είναι κάτι καινούργιο. Πέραν των... κωπυλατικών διαφορών μεταξύ Οξφόρδης και Κέμπριτζ, που αντιπροσώπευαν κάτι περισσότερο από το τελικό αποτέλεσμα μιας κούρσας οκτακώπου (με πηδαλιούχο), υπήρχαν πρωτόλειες κατατάξεις πριν ακόμα τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ένα παράδειγμα είναι το Κολλέγιο του Αγίου Ιωάννη στην Ανάπολη των ΗΠΑ, ένα ιδιωτικό ίδρυμα, το οποίο ακολουθούσε πρακτικές «αποτύπωσης αριστείας» από το 1937. Το 2005 όμως ξεκίνησε να αρνείται τη συμμετοχή του σε λίστες, λέγοντας μάλιστα ότι «με το πέρασμα των χρόνων μας βγάζουν, τρίτους, τέταρτους, δεύτερους, μέσα στους 25 καλύτερους. Το παράξενο είναι όμως ότι δεν έχουμε αλλάξει και οι στόχοι και οι μέθοδοί μας είναι ίδιες εδώ και 60 χρόνια».

Επίσης, στις ΗΠΑ, ειδικά τα τελευταία 15 χρόνια έχουν προκύψει αρκετές «αντιλιστικές» απόψεις, όπως πχ του Κολεγίου Ρηντ στο Πόρτλαντ ή ακόμα το FUNC, ολογράφως «Forget U.S. News Coalition» που τα «έβαλε» με μια από τις πιο διαδεδομένες αμερικάνικες λίστες.

Πίσω στην Χάζελκορν, οι θέσεις της είναι ξεκάθαρες: «Οι κατατάξεις δεν είναι μια ενδεδειγμένη μέθοδος για αξιολόγηση και σύγκριση της ποιότητας ή βάση για τη λήψη στρατηγικών αποφάσεων από χώρες ή πανεπιστήμια». Ακριβώς δηλαδή το διαφορετικό από ό,τι κάνουμε στην Ελλάδα, όπου το υπουργείο βλέπει μόνο αριθμούς και δαπάνες (τις οποίες περικόπτει) και τα ιδρύματα (και των Ιωαννίνων) πολύ εύκολα εκδίδουν πανηγυρικές ανακοινώσεις για τις κατατάξεις...

Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων: Εννιά διαφορετικές κατατάξεις

Για να έχει ενδιαφέρον μια βαθμολογική κατάταξη, πρέπει να αναφέρεται και στην... τοπική κατηγορία. Εν τω προκειμένω, οι ανακοινώσεις περί πρώτου, δεύτερου, τρίτου κ.ο.κ. ιδρύματος στην Ελλάδα βρίθουν.

Αν δείτε όμως την κατάταξη πχ του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων στις τελευταίες εκδόσεις 9 διεθνών λιστών, θα αντιληφθείτε και τη σχετικότητα των αποτελεσμάτων, αλλά και το γεγονός ότι την ακαδημαϊκή ποιότητα καθορίζει και διαμορφώνει η ακαδημαϊκή κοινότητα και όχι τα ακαδημαϊκά billboards...

Ενδεικτικές είναι οι διαφορετικές θέσεις του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων σε 9 από τις διασημότερες λίστες ακαδημαϊκής κατάταξης. Επισημαίνεται ότι ακόμα και για ενδεχομένως κοινά κριτήρια, η βαρύτητα που χρησιμοποιεί κάθε λίστα μπορεί να είναι διαφορετική. Κάποιες εξ αυτών επίσης «μετρούν» διαφορετικά μεγέθη, όπως το Greenmetric που κατατάσσει ανάλογα τα ιδρύματα ανάλογα με την αειφορία και το περιβαλλοντικό τους αποτυπώμα.

THE University Rankings: 801-1.000 σε 1.225, 7^ο στην Ελλάδα

Shanghai Rankings: Απουσιάζει από την πιο πρόσφατη λίστα (2021)

QS Rankings: 401-500 σε 1.300, στη θεματική κατάταξη για τις Ιατρικές επιστήμες και όχι στη γενική.

US News Rankings: 643^ο στον κόσμο, 5^ο στην Ελλάδα

CWUR Rankings: 709^ο στον κόσμο σε 2.000, 4^ο στην Ελλάδα

RUR Rankings: Απουσιάζει από την πιο πρόσφατη λίστα (2021)

Webometrics: 704^ο στον κόσμο, 6^ο στην Ελλάδα

Leiden: 955^ο στον κόσμο, στα 1.225 (2021)

Greenmetric: 232^ο στον κόσμο σε 956, 1^ο στην Ελλάδα.

Οι «25+1 ρετρό ιστορίες» και «Οι «αποστάτες» τα ρέντζελα και οι δήμαρχοι»

Οι δύο εκδόσεις του Τύπου Ιωαννίνων και της ΣΧΗΜΑ ΚΟΙΝΣΕΠ είναι ξανά εδώ, στα βιβλιοπωλεία των Ιωαννίνων.

Οι «25+1 ρετρό ιστορίες», είναι... 26 ιστορίες από το παρελθόν των Ιωαννίνων, με φωτογραφίες και κείμενα από τη σαββατιάτικη στήλη του typos-i.gr, «Ρετρό». Είναι ένα άλμπουμ με σκληρό εξώφυλλο, δίγλωσσο (ελληνικά και αγγλικά) που τώρα, είναι πια στη δεύτερή του έκδοση. Οι «25+1 ρετρό ιστορίες» επιδιώκουν να ξανασυστήσουν, με έναν διαφορετικό τρόπο, την πόλη των Ιωαννίνων στους ίδιους τους Γιαννιώτες αλλά και στους επισκέπτες. Κείμενα και φωτογραφίες «συμπράττουν» για να αφηγηθούν ιστορίες, αξιοποιώντας ιστορικά δεδομένα, επιστημονική βιβλιογραφία, αρχειακό υλικό, αλλά και μύθους που κρύβουν τη δική τους αλήθεια. Στη «σύμπραξη» αυτή το δικό της λιθαράκι βάζει και η αποτύπωση μιας ιστορίας σε κόμικς.

«Οι «αποστάτες» τα ρέντζελα και οι δήμαρχοι» είναι η ιστορία των δημοτικών εκλογών στα Ιωάννινα, από το 1925 ως το 2014. Δήμαρχοι, παρατάξεις, αντιπαραθέσεις, επεισόδια σε προεκλογικές περιόδους, ανέκδοτα και ιδιοτροπίες των υποψηφίων και των δημάρχων. Ποιος ήταν ο μακροβιότερος δήμαρχος; Ποιος δήμαρχος ευχήθηκε στον βασιλιά «και εις ανώτερα»; Ποιος οι «ανιέρεις» προεκλογικές συμμαχίες που έγιναν; Ποιοι κατηγορήθηκαν ως «αποστάτες»; Ποιος ήταν ο «ηπειρωτάρχης» του Μεσοπολέμου; Ποια λέξη στοίχισε σε έναν υποψήφιο δήμαρχο την εκλογή του; Ποιος δήμαρχος μεγάλωσε με «καλαμποκίσιο αλεύρι»; Ποιος δήμαρχος ξυπνούσε μετά τις 11 το πρωί; Ποιος υποψήφιος μοίραζε φέιγ βολάν στην πόλη με κουτσομπολιά για τον αντίπαλό του; Ποιος δήμαρχος ήταν ο μπον βιβέρ της εποχής του; Πότε έγινε το πρώτο προεκλογικό debate; Ποιοι δήμαρχοι πέτυχαν υψηλά ποσοστά εκλογής;

ΣΙΝΕΜΑ**2 ΜΑΪΟΥ****Φιλοσοφία και Κινηματογράφος:
«Όταν ο Μαρξ συνάντησε τον Ένγκελς»**

Οι «Κυριακές στο πανί» θα δώσουν το παρών, κατ' εξαίρεση, τη Δευτέρα 2 Μαΐου, στις 19:00, στον πολιτιστικό πολυχώρο «Δημήτρης Χατζής» με τον «Κύκλο: Φιλοσοφία και Κινηματογράφος».

Ο τίτλος της συγκεκριμένης εκδήλωσης είναι «Όταν ο Μαρξ συνάντησε τον Ένγκελς», που είναι και ο τίτλος της ομώνυμης ταινίας (2017) του Ραούλ Πεκ που θα προβληθεί στις 20:30.

Μιάμιση ώρα νωρίτερα, για τον Καρλ Μαρξ, το έργο και τη φιλοσοφία του, θα μιλήσουν ο Ανδρέας Μικαλάκης, επίκουρος καθηγητής του Τμήματος Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Πατρών, και ο Κωνσταντίνος Ράντης, αναπληρωτής καθηγητής Ιστορίας Φιλοσοφίας-Κοινωνικής Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.

Η υπόθεση της ταινίας:

Ο 26χρονος Καρλ Μαρξ παίρνει το δρόμο της εξορίας με τη σύζυγό του, Τζένη. Στο Παρίσι του 1844, γνωρίζουν τον νεαρό Φρίντριχ Ένγκελς, γιο εργοστασιάρχη, που έχει μελετήσει και ζήσει από κοντά την εμφάνιση του προλεταριάτου στην Αγγλία. Ο Ένγκελς φέρνει στον Μαρξ το κομμάτι που του έλειπε για να σχηματίσει το όραμά του για τον κόσμο. Μαζί, ενάντια στη λογοκρισία και τις αστυνομικές εφόδους, παρά τις εξεγέρσεις και τις πολιτικές αναταραχές, θα συμβάλουν καταλυτικά στη γέννηση του εργατικού κινήματος, το οποίο μέχρι τότε ήταν αυτοσχέδιο και ανοργάνωτο. Το κίνημα αυτό θα εξελιχθεί στην πιο πλήρη θεωρητική και πολιτική μεταμόρφωση του κόσμου από την Αναγέννηση κι έπειτα - χάρη σε δύο ιδιοφυείς νεαρούς άνδρες από καλές οικογένειες.

ΘΕΑΤΡΟ**6, 7, 8 ΜΑΪΟΥ****«Δείπνο Ηλιθίων» από το ΔΗΠΕΘΕ**

Μέχρι τις 15 Μαΐου θα ανεβαίνει η παράσταση της Κεντρικής Σκηνής του ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων «Δείπνο Ηλιθίων» του Φράνσις Βέμπερ.

Η παράσταση ανεβαίνει κάθε Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή, στις 21:00, στο Καμπέριο Θέατρο. Το έργο σκηνοθετεί ο Μιχάλης Σιώνας. Παίζουν:

Νικόλας Γραμματικόπουλος, Γιολάντα Καπέρδα, Βίκτορ Μπενουζίλιο, Κατερίνα Σισίνι, Άρης Τσαμπαλίκας, Γιώργος Χιώτης. Προώληση εισιτηρίων: www.vina.gr. Τιμές εισιτηρίων: 10€ γενική είσοδος, 7€ μαθητές, φοιτητές, στρατευμένοι, πολύτεκνοι, άτομα άνω των 65 ετών και 3€ κάτοχοι κάρτας ανεργίας και ΑμεΑ.

7-8 ΜΑΪΟΥ**«Metropol 1938» για δύο παραστάσεις**

Η «Θεατρική Συμπαιγνία» επιστρέφει με μια καλή παράσταση που ανέβηκε πριν από λίγους μήνες. Πρόκειται για το «Metropol 1938», ένα έργο που αποτελεί διασκευή της νουβέλας του Στέφαν Τσβάιχ «Σκακιστική Νουβέλα».

Η παράσταση, σε σκηνοθεσία Γιολάντας Καπέρδα, θα παιχτεί ξανά στις 7 και 8 Μαΐου, στις 21:00, στη «Σκηνή 125» (Λεωφ. Αρχιεπισκόπου Μακαρίου 11, εντός ΚΕ.ΠΑ.Β.Ι. 124/125).

Τον ρόλο ερμηνεύει ο Βασίλης Σιάφης. Επί σκηνής οι μουσικοί: Φένια Τσαρσιλή (πίανο), Κωνσταντίνος Λεοντάρης (βιολί) και Σοφία Πατισιούρα (ακορντεόν).

7 ΜΑΪΟΥ**«Καφρόκρεμα»**

Ο Δημήτρης Δημόπουλος επιστρέφει στα Γιάννενα με την stand up κωμωδία «Καφρόκρεμα». Η «Καφρόκρεμα» θα παρουσιαστεί στο Θέατρο «Κύκλος» [Αραβαντινού 14], στις 7 Μαΐου, στις 21:30. Εισιτήριο: 10 ευρώ. Στην προώληση (έως 6 Μαΐου), 8 ευρώ. Σημεία προώλησης: vina.gr και στο ταμείο του θεάτρου. Διάρκεια παράστασης: 90'. Πληροφορίες: 6979139705. Οι εισερχόμενοι στο χώρο πρέπει είτε να έχουν πιστοποιητικό εμβολιασμού είτε πιστοποιητικό νόσησης.

ΕΚΘΕΣΗ

ΜΟΥΣΙΚΗ

3-30 ΜΑΪΟΥ

«Μορφές Γυναικών» της Νίκης Ράτσικα

Το Ίδρυμα «Ιωσήφ και Εσθήρ Γκανή» (Σούτσου 26, Ιωάννινα) θα φιλοξενήσει τον Μάιο, και συγκεκριμένα από 3 έως 30 Μαΐου, την έκθεση φωτογραφίας της Νίκης Ράτσικα με θέμα: «Μορφές Γυναικών».

Η Νίκη Ράτσικα είναι ερασιτέχνης φωτογράφος. Σπούδασε στο ΤΕΙ Οπτικής Οπτομετρίας Αθηνών. Δίδαξε φωτογραφία στο 1ο ΤΕΕ Ιωαννίνων και ήταν εκπαιδευτρια φωτογραφίας στο 1ο ΙΕΚ Ιωαννίνων. Το 2016 και το 2017 εργάστηκε ως εκπαιδευτρια φωτογραφίας στα Εκπαιδευτήρια Όλγας Ντόττη Οικονόμου και σε σεμινάρια στο Πολιτιστικό Σύλλογο Ζίτσας, όπως επίσης το 2018 και το 2019, στο «Κάστρο των παιδιών», όπου και απασχολούσε τα παιδιά με εργαστήρια φωτογραφίας.

Είναι μέλος της εθελοντικής ομάδας Paguristas. Έχει πραγματοποιήσει πολλές ομαδικές και ατομικές εκθέσεις. Μεταξύ των ομαδικών εκθέσεων ξεχωρίζει η συμμετοχή της στις εκθέσεις του διεθνούς φεστιβάλ Photometria (2017, 2018, 2019) και η συμμετοχή της στην έκθεση φωτογραφίας του ΧΟΙ «Χορεύοντας μουσικές του κόσμου», όπου απέσπασε το πρώτο βραβείο καλλιτεχνικής φωτογραφίας. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις φωτογραφίας της ΧΕΝ Ιωαννίνων, της φωτογραφικής ομάδας «Φωτογραφιστές», έχει παρουσιάσει φωτογραφίες σε εκθέσεις στην Πρέβεζα και στη δράση «Ένας τοίχος για την πόλη» κ.α.

Ώρες λειτουργίας της έκθεσης: Δευτέρα έως Παρασκευή 09:00 έως 14:00 και κάθε Τετάρτη απόγευμα 18:00-21:00.

7 ΜΑΪΟΥ

«Σαξοφώνου Τέχνη»

Μια βραδιά αφιερωμένη στην τέχνη του σαξοφώνου και τα μουσικά της διοργανώνει το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Ιωαννιτών και το Δημοτικό Ωδείο Ιωαννίνων, το Σάββατο 7 Μαΐου, στις 20:30, στον πολιτιστικό πολυχώρο «Δημ. Χατζής». Στην εκδήλωση, που έχει τίτλο «Σαξοφώνου Τέχνη (θεωρία και πράξη)» συμμετέχει η τάξη Σαξοφώνου του Δημοτικού Ωδείου Ιωαννίνων. Υπεύθυνος καθηγητής: Ελευθέριος Καραγιάννης.

7 ΜΑΪΟΥ

Nightstalker στον Πολυχώρο Αγορά

Το τοτέμ του ελληνικού ροκενρόλ, οι Nightstalker, έρχονται στον Πολυχώρο Αγορά στις 7 Μαΐου, στις 21.30. Ανοίγουν οι Spellbound, προπώληση-ταμείο 12 ευρώ: viva.gr, καταστήματα Wind, Manthos optical, Indian Rock Café

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

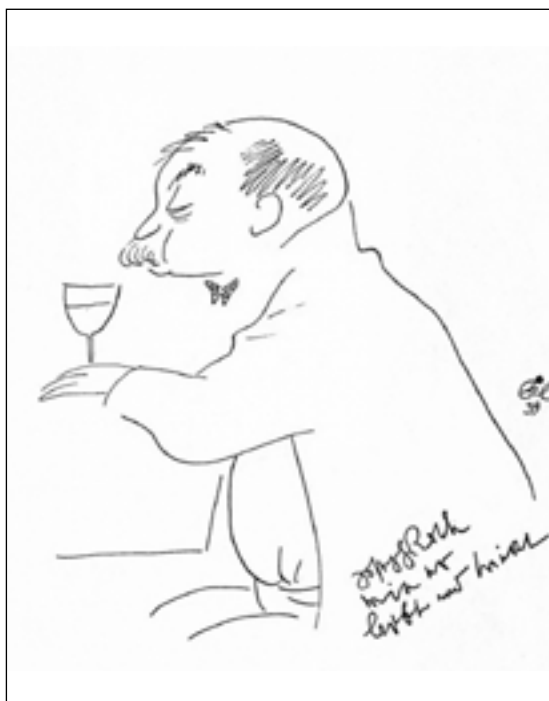
6 ΜΑΪΟΥ

Αφιέρωμα στον συγγραφέα και δημοσιογράφο Γιόζεφ Ροτ

Ενα αφιέρωμα στον αυστριακό συγγραφέα και δημοσιογράφο Γιόζεφ Ροτ (1894-1939) διοργανώνει το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Ιωαννιτών σε συνεργασία με τον εκδοτικό οίκο «Άγρα», την Παρασκευή 6 Μαΐου, στις 20:30, στον πολιτιστικό πολυχώρο «Δημ. Χατζής».

Για τη ζωή και το έργο του Γιόζεφ Ροτ θα μιλήσουν ο δήμαρχος Ιωαννίνων Μωυσής Ελισάφ, ο συγγραφέας και πρόεδρος του Εφορευτικού Συμβουλίου της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Ελλάδος Σταύρος Ζουμπουλάκης, ο ποιητής, μεταφραστής και συγγραφέας Διονύσης Καψάλης, η μεταφράστρια και συγγραφέας Μαρία Αγγελίδου και ο εκδότης Σταύρος Πετσόπουλος.

Όπως αναφέρεται σε σχετικό σημείωμα, ο αυστριακός συγγραφέας Γιόζεφ Ροτ, με καταγωγή από την περιοχή της Ανατολικής Γαλικίας, κατέληξε άπατρις και έζη-

σε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του σε ξενοδοχεία.

Στη δεκαετία του 1920 έγινε ένας από τους πιο ακριβοπληρωμένους χρονογράφους στον γερμανόφωνο τύπο. Στράφηκε προς τη συγγραφή μυθιστορημάτων από το 1923. Συνδέθηκε στενά με τον Στέφαν Τσβάιχ. Το 1933, είδε τα βιβλία του να καίγονται στη Γερμανία και αυτοεξορίστηκε. Έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του στο Παρίσι, όπου έγραψε μεγάλο μέρος του έργου του βυθιζόμενος αυτοκαταστροφικά στο αλκοόλ και ζώντας σε συνθήκες μεγάλης φτώχειας. Στα τέλη του 20ού αιώνα και στις αρχές του 21ου, το έργο του γνώρισε μεγάλη διεθνή επιτυχία.

Μέχρι σήμερα έχουν εκδοθεί από τις εκδόσεις «Άγρα» πάνω από 11 βιβλία του – μυθιστορήματα, νουβέλες, επιφυλλίδες, χρονικά και φυλλάδια, ενώ για ετοιμάζεται μια εκτενής επιλογή από την αλληλογραφία Στέφαν Τσβάιχ και Γιόζεφ Ροτ.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΕΪ ΛΙΟΥΪΣ

Ο αντιστάρ

Είναι συνταξιούχος εδώ και τέσσερα χρόνια, έπειτα από την ανακοίνωσή του ότι αποσύρεται από τα κινηματογραφικά πλατό. Ο Ντάνιελ Ντέι Λιούις, που ποτέ δεν συμβιβάστηκε με τη ζωή ενός σταρ, παρότι θεωρείται από πάρα πολλούς, ένας από τους σημαντικότερους ηθοποιούς εν ζωή, ο μοναδικός που έχει κατακτήσει τρεις φορές το Όσκαρ Α' Ανδρικού Ρόλου και άλλα βαρυσήμαντα βραβεία, έχει καταξιωθεί στη συνείδηση του κοινού, έχει λατρευτεί από τους κριτικούς και αποτελεί εγγύηση για τους σκηνοθέτες και τους παραγωγούς.

Σε λίγες ημέρες θα γιορτάσει τα 65 του χρόνια (γεννήθηκε στις 29 Απριλίου 1957) με την αγαπημένη του Αμερικανίδα σύζυγο Ρεμπέκα Μίλερ, κόρη του Άρθουρ Μίλερ και τα τρία του παιδιά, ένα από τη μακροχρόνια σχέση του με την Ιζαμπέλ Αντζανί, στο σπίτι του έξω από το Δουβλίνο, όπου ζει μια ήσυχη, απλή ζωή, κάνοντας αυτό που αγαπούσε από παιδί, να ασχολείται με την ξυλουργική.

Ο Ντάνιελ Ντέι Λιούις, που δεν έδειξε ποτέ να «τρελαίνεται» από τη δόξα και τους ύμνους και ακόμη περισσότερο από το σύμπαν του Χόλιγουντ, κρατούσε πάντα αποστάσεις από το παιχνίδι της δημοσιότητας που επιβάλλει η ζωή ενός σταρ, ζώντας πολλές φορές σαν ερημίτης, καθώς επέλεγε κατά καιρούς να απέχει από το επάγγελμα και να ηρεμεί φτιάχνοντας ξύλινες κατασκευές. Επίσης, παροιμιώδης ήταν η εκλεκτικότητά του στο σινεμά, γυρίζοντας μετρημένες ταινίες, απ' τις οποίες οι περισσότερες αποτελούσαν και καλλιτεχνικό γεγονός. Ας θυμηθούμε, λοιπόν, πώς κατέκτησε τη φήμη του ο σπουδαίος ηθοποιός, αλλά και τα πρώτα του βήματα ως εξοργισμένος νέος.

Ο Ντάνιελ Ντέι Λιούις είχε την τέχνη στο αίμα του, καθώς ήταν παιδί της ηθοποιού Τζιλ Μπάλκον και του Αγγλοϊρλανδού ποιητή Σέσιλ Ντέι Λιούις, ο οποίος, πέθανε όταν ο Ντάνιελ ήταν 15 χρόνων, έπειτα από προβλήματα υγείας. Σε ηλικία 12 ετών, λόγω της απείθαρχης συμπεριφοράς του, οι γονείς του τον έστειλαν εσώκλειστο σε ιδιωτικό σχολείο στο Κεντ, όπου τα βρήκε σκούρα με τις τυπικότητες και τα μαθήματα, αλλά εκεί ανακάλυψε την αγάπη του για την ξυλουργική και την ηθοποιία. Την πρώτη του εμφάνιση στον κινηματογράφο θα την κάνει το 1971 ως κομπάρσος στο εξαιρετικό φιλμ του Τζον Σλέσιντζερ «Καταραμένη Κυριακή», στο οποίο υποδυόταν έναν βάνδαλο. Όπως είχε πει ο ίδιος, ήταν σαν να βρέθηκε στον παράδεισο, αφού πληρωνόταν με δύο λίρες για να σπάει ακριβιά αυτοκίνητα.

ΜΕ ΜΙΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Έπειτα από δύο χρόνια, θα πάει σε άλλο ιδιωτικό σχολείο, στο Χαμσάιρ, απ' όπου θα πάρει το απολυτήριό του και στη συνέχεια θα επιλέξει το επάγγελμά του. Αν και είχε διακριθεί στο «Εθνικό Θέατρο Νέων», αποφάσισε να γίνει μαραγκός, αλλά τελικά δεν θα τον δεχθούν στην επαγγελματική σχολή που πήγε να γραφτεί, λόγω έλλειψης εμπειρίας... Τελικά, με μισή καρδιά, έκανε αίτηση στη θεατρική σχολή Bristol Old Vic, στην οποία φοίτησε για τρία χρόνια.

ΤΕΛΕΙΟΜΑΝΗΣ

Το 1982 θα κάνει το κινηματογραφικό του ντεμπούτο με ένα πέρασμα στη φημισμένη ταινία «Γκάντι», ενώ το 1984 θα παίξει έναν δεύτερο ρόλο στην «Ανταρσία του Μπάουντι», δίπλα στους Μελ Γκίμπσον και Λιάμ Νίσον. Λίγο μετά θα του δοθεί η ευκαιρία να πρωταγωνιστήσει στο θέατρο με «Ρωμαίο και Ιουλιέτα», σε μια από τις λιγοστές εμφανίσεις του στο σανίδι. Έτσι, θα έρθει ο πρώτος του πρωταγωνιστικός ρόλος στο φιλμ «Ωραίο μου Πλυντήριο», που γύρισε το 1985 ο Στίβεν Φρίαρς και που συμπτωματικά πραγματοποίησε την πρεμιέρα του στη Νέα Υόρκη την ίδια ακριβώς ημέρα με το γνωστό δράμα εποχής «Δωμάτιο με Θέα» του Τζέιμς Άιβορι, στο οποίο έπαιζε έναν σημαντικό ρόλο, κάνοντας τους κριτικούς να παραμιλάνε, για το πολύπλευρο ταλέντο του άγνωστου και πανέμορφου νεαρού ηθοποιού. Άλλωστε, ο Βρετανός ηθοποιός είναι από τους πλέον ένθερμους οπαδούς της «Μεθόδου»- χωρίς τις υπερβολές της πόζας, μπαίνοντας βαθιά στο πετσί του ρόλου, αλλάζοντας χαρακτήρες σαν τα πουκάμισα, όπως και προφορές, ενώ πολλές φορές έφτανε και στα άκρα. Χαρακτηριστικό

Το τρίτο Όσκαρ και η απόσυρση

Το 2012 θα κερδίσει το τελευταίο Όσκαρ της καριέρας του, υποδυόμενος τον Πρόεδρο των ΗΠΑ Αβραάμ Λίνκολν στην ομώνυμη, αλλά και αμφιλεγόμενη, ταινία του Στίβεν Σπίλμπεργκ. Μπορεί η ταινία να κατηγορήθηκε -όχι αβάσιμα- για πολλά και πως κέρδισε το Όσκαρ Καλύτερης Ταινίας μόνο για πολιτικούς λόγους, αλλά ποτέ δεν αμφισβητήθηκε η καθηλωτική ερμηνεία του Ντέι Λιούις που κατέκτησε και τη Χρυσή Σφαίρα Καλύτερης Ανδρικής Ερμηνείας και το Βραβείο BAFTA. Η τελευταία του εμφάνιση θα είναι με τη δραματική βιογραφία του Πολ Τόμας Άντερσον «Αόρατη Κλωστή» στον ρόλο ενός μόδιστρου, με την οποία ήταν υποψήφιος για Όσκαρ, αλλά η Ακαδημία αυτήν τη φορά του το αρνήθηκε, ίσως γνωρίζοντας ότι είναι και η τελευταία του ερμηνεία στη μεγάλη οθόνη. Ο Ντάνιελ Ντέι Λιούις είχε προαναγγείλει την αποχώρησή του από το σινεμά στα γυρίσματα της τελευταίας του ταινίας, κάτι που οριστικοποίησε αμέσως μετά, με μία γραπτή του δήλωση. Εδώ και τέσσερα χρόνια ζει ως συνταξιούχος στο Ουίκλουου, έξω από το Δουβλίνο, μια ήρεμη ζωή, δίπλα σε αυτούς που αγαπά, απελευθερωμένος από τις υποχρεώσεις των στούντιο, ασχολούμενος με αυτό που αγαπούσε πάντα: την ξυλουργική. Μια τέχνη, που δεν απαιτεί ηθικές παραχωρήσεις και συμβιβασμούς, προσφέρει χειροπιαστά αποτελέσματα και ειδικά όταν την κάνεις με τη μέθοδο και την τελειομανία ενός Ντάνιελ Ντέι Λιούις...

παράδειγμα της τελειομανίας του και της εμμονής του για τη λεπτομέρεια ήταν και η απόφασή του να μάθει τσέχικα, μέσα σε λίγες εβδομάδες, για να μπει στο κλίμα της ταινίας «Η Αβάσταχτη Ελαφρότητα του Είναι», παρότι ο σκηνοθέτης Φίλιπ Κάουφμαν τού είχε επισημάνει ότι θα γυριζόταν στα αγγλικά. Όμως, για να μην ξεχνιόμαστε, η δραματική ταινία του Κάουφμαν, θα καταστήσει τον Ντάνιελ Ντέι Λιούις σε πρωταγωνιστή πρώτου μεγέθους.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΜΟΪΚΑΝΩΝ

Το 1989, θα έρθει και το πρώτο Όσκαρ, με το δραματικό φιλμ «Το Αριστερό μου Πόδι», σε σκηνοθεσία Τζιμ Σέρινταν, στο οποίο υποδύεται έναν τετραπληγικό καλλιτέχνη. Τελειομανής και πιστός στη Μέθοδο, θα παραμείνει στο αναπηρικό καροτσάκι ακόμη και ανάμεσα στα γυρίσματα, ζώντας σαν τετραπληγικός μέχρι το τελευταίο πλάνο της ταινίας! Το 1992, θα πρωταγωνιστήσει και στο πρώτο μπλογκμπάστερ της καριέρας του, τη θαυμάσια περιπέτεια εποχής του Μάικλ

Μαν «Ο Τελευταίος των Μοϊκανών», για τις ανάγκες της οποίας έχασε κιλά και απέκτησε πλούσια κόμη και ακόμη πιο πλούσιους μύες. Μια τεράστια εμπορική επιτυχία, με την οποία θα μπορούσε να ζητά ό,τι θέλει από το Χόλιγουντ, ενώ οι παραγωγοί ήταν έτοιμοι να πέσουν στα γόνατα για να εξασφαλίσουν τη συμμετοχή του σε μια ταινία. Αντιθέτως, αυτός επέστρεψε και πάλι στον συμπατριώτη του Ιρλανδό σκηνοθέτη Τζιμ Σέρινταν και στο έξοχο πολιτικό δράμα «Εις το Όνομα του Πατρός», υποδυόμενος έναν αγωνιστή του IRA. Στα γυρίσματα επέβαλε στους συνεργάτες της ταινίας να του πετούν κρύο νερό και να τον βρίζουν, ενώ πέρασε και μεγάλα διαστήματα σε ένα κελί.

ΘΑ ΧΥΘΕΙ ΑΙΜΑ

Το 1993 θα αλλάξει και πάλι μορφή, πρωταγωνιστώντας σε έναν εμβληματικό ρόλο γοπτείας, στο δράμα εποχής του Σκορσέζε «Τα Χρόνια της Αθωότητας» δίπλα στη Μισέλ Πιφάιφερ, ενώ το 1996, θα πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Οι Μάγισ-

σες του Σάλεμ» δίπλα στην Γουίνονα Ράιντερ, ένα δράμα, βασισμένο στο θεατρικό έργο του Άρθουρ Μίλερ. Τον επόμενο χρόνο θα παίξει ακόμη έναν διαφορετικό ρόλο, τον «Μποξέρ» και πάλι σε σκηνοθεσία Σέρινταν. Δύο ταινίες σε δύο χρόνια ήταν πολλές για τον Ντέι Λιούις. Θα αποσυρθεί από το προσκήνιο, επιστρέφοντας στη μεγάλη του αγάπη, την ξυλουργική, ενώ στη συνέχεια θα μετακομίσει στη Φλωρεντία, όπου γοπτεύτηκε από την τέχνη των υποδηματοποιών. Έπειτα από πέντε χρόνια απουσίας, ο Ντέι Λιούις θα επιστρέψει στη μεγάλη οθόνη υποδυόμενος έναν αιμοσταγή χασάπη στις «Συμμορίες της Νέας Υόρκης», ακόμη μια ταινία εποχής του Σκορσέζε, κερδίζοντας κατά κράτος τις εντυπώσεις από τους συμπρωταγωνιστές του, Λεονάρντο ντι Κάπριο και Λιάμ Νίσον. Το 2007 θα έρθει το δεύτερο Όσκαρ, παίζοντας συνταρακτικά στο σκληρό δράμα εποχής του Πολ Τόμας Άντερσον «Θα Χυθεί Αίμα», ένα φιλμ για τις αμαρτίες του αμερικανικού καπιταλισμού.

ΑΠΕ-ΜΠΕ/ΧΑΡΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Χορεύοντας στον γκρεμό του δανεισμού

1821-2021. ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΓΚΡΕΜΟ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ
ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΔΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΜΠΥΛΗ

«**Κ**αι τι είν' ωρέ ο θάνατος μπρος στην ασυμμετρία;» είναι ο τίτλος της ποιητικής συλλογής του Κώστα Μαρδά, που κυκλοφόρησε το 2021 από τις εκδόσεις Καμπύλη. Στο αμέσως προηγούμενο βιβλίο του, που είχε τίτλο «Γυμνή θεολογία» και κυκλοφόρησε το 2016 από τις εκδόσεις Βακχικών, ο ποιητής μιλούσε για τον κόσμο της δεύτερης δεκαετίας του 21ου αιώνα, κατονομάζοντας ένα προς ένα τα προβλήματα και τα αδιέξοδά του: οι πρόσφυγες και οι εξόριστοι που περιφέρονται σε άνδρους και αφιλόξενους τόπους, οι τερατωδίες της τεχνολογίας που στερούν το άτομο από την ελευθερία και την προσωπικότητά του, η υπαγωγή των εξουσιών σε αλλότρια συμφέροντα, η απόκρυψη της καθημερινής αθλιότητας από τον δημόσιο λόγο, εν ονόματι μιας άνευ νοήματος ομοθυμίας και ενότητας, οι άνθρωποι που χάνουν την υπόσταση και την ακεραιότητά τους σε μια κοινωνία η οποία όχι μόνο δεν μπορεί να τους υποσχεθεί το παραμικρό, αλλά τους δυσκολεύει να υπομείνουν και τον ήδη πολλαπλά παρεμποδισμένο βίο τους.

Το κοινωνικό βλέμμα και η συχνά οργισμένη κριτική για τον καθημερινό μας περίγυρο δίνουν γενναία το παρών και στο «Και τι είν' ωρέ ο θάνατος μπρος στην ασυμμετρία;» με τη διαφορά πως στη θέση του θυμού και της οργής έχει μπει πλέον η ειρωνεία, προκαλώντας ένα πολύ πιο άμεσο και δραστικό αποτέλεσμα: «Ηγέτες και καταστροφές / λατρεία των λαών μας» ή «Να 'χει πληγές το σώμα σου / άσπιλο μην τ' αφήνεις», ή και «Μαβιές, σκληρές, τρεμάμενες / οι Κυριακές στον κόσμο».

Το καινούργιο βιβλίο του Μαρδά δεν είναι ποιητικό. Τίτλοφορείται «1821-2021. Χορεύοντας στον γκρεμό του δανεισμού» (και πάλι από τις εκδόσεις Καμπύλη). Μιλάμε τώρα για ένα θεατρικό έργο («Διάλογοι μυθιστορίας» προτιμά να το χαρακτηρίσει παιγνιωδώς ο συγγραφέας) ή μάλλον για ένα βιβλίο γραμμένο προκειμένου να καταλήξει στο θέατρο, να μετατραπεί σε ζωντανή θεατρική παράσταση, που θα εκπλήξει τους θεατές της με την πολυμέρεια και την ένταση

των φωνών της, το φάσμα των εναλλαγών εντός του οποίου κινούνται οι τόνοι της και το βάθος των πραγμάτων το οποίο θα αποκαλύψει η κριτική της ματιά. Τα περισσότερα από τα κοινωνικοπολιτικά ζητήματα που απασχολούν τον Μαρδά στις ποιητικές του συλλογές δηλώνουν γενναία την παρουσία τους και στο θεατρικό του έργο με τη διαφορά πως η προσοχή τώρα επικεντρώνεται στη μακρά ιστορία -και κυρίως στην παθολογία- των ελληνικών δανείων από τα χρόνια του Αγώνα και του 1821 μέχρι και τις ημέρες μας.

Ο Μαρδάς καταφέρνει να δείξει, καταφεύγοντας άλλοτε στο χιούμορ κι άλλοτε σε έναν σκληρό και δαιμόνιο σαρκασμό και αυτοσαρκασμό πως όλες οι ελληνικές εξουσίες έπεσαν στη δίνη των δανείων με την οικονομική και την πολιτική εξάρτηση από τους δανειστές ή με τη σπατάλη των χρημάτων τα οποία επενδύθηκαν σε άσχετους σκοπούς ή χρησιμοποιήθηκαν ανορθολογικά: από την περίοδο του Τρικούπη, του Δπλιγιάννη και του Βενιζέλου μέχρι τις πρώτες κυβερνήσεις μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ή μέχρι και τις κυβερνήσεις των μεταπολιτευτικών μνημονίων στις οποίες συμμετείχαν τα περισσότερα γνωστά κόμματα. Εκείνο που έχει, ωστόσο, τη μεγαλύτερη σημασία στη δουλειά του δεν είναι τόσο ο καταμερισμός των πολιτικών ευθυνών (ποιος θα μπορούσε να τις αρνηθεί ή να τις αποφύγει) όσο οι θεατρικοί του χαρακτήρες, τα θεατρικά του πρόσωπα (όλα αλληγορικά), τα οποία ανεβαίνουν στη σκηνή είτε για να λοιδορηθούν μέχρι δακρύων είτε για να ζήσουν εκ νέου το ιστορικό δράμα της αποτυχίας και της παντελούς διάψευσής τους. Η άλλη σημαντική πλευρά του βιβλίου είναι το κωμικοτραγικό του στοιχείο. Ο εγκλωβισμός και η αυτοπαγίδευση των πρωταγωνιστών του στις επιλογές τους. Κι εδώ η κωμωδία και η μαύρη κωμωδία έρχονται να συναντήσουν τη φάρσα και το πικρόχολο αστείο. Μόνο που εντέλει θα μας κόψουν κάθε όρεξη για γέλιο αφού εκείνο το οποίο κάνει εν κατακλείδι ο συγγραφέας είναι να ανιχνεύσει και να αναδείξει περλίτρα την καταθλιπτική μας αυτογνωσία - αν και όσο την έχουμε.

ΑΠΕ-ΜΠΕ/Β. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ο Μαρδάς καταφέρνει να δείξει, καταφεύγοντας άλλοτε στο χιούμορ κι άλλοτε σε έναν σκληρό και δαιμόνιο σαρκασμό και αυτοσαρκασμό πως όλες οι ελληνικές εξουσίες έπεσαν στη δίνη των δανείων με την οικονομική και την πολιτική εξάρτηση από τους δανειστές

ΕΝΑ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Οι Blind Guardian στη Μέση Γη

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Υπάρχει ένας όρος στη μουσική που καθορίζει ένα σχετικά συγκεκριμένο κοινό: χατζημεταλάς. Αυτός ο όρος βρήκε το απάγκιο του πριν 24 χρόνια συν κάτι μέρες, όταν οι (Γερμανοί) Blind Guardian κυκλοφόρησαν το *Nightfall in Middle Earth*. Το άλμπουμ δεν ήταν απλά ένα (μελωδικό speed) μέταλ άλμπουμ. Ήταν (και είναι) μια από τις καλύτερες μουσικές μετεμηνείες του σύμπαντος του Τόλκιν. Ναι, το *Nightfall in Middle Earth* έχει φουλ Φέανορ, Νόλντορ, σίλμαριλς, Μόργκοθ, Σάουρον και όλα τα σχετικά. Επίσης, είναι μια διαχρονική δισκάρα.

Οι BG δεν ήταν νέοπες τότε, το 1998. Το *Nightfall...* ήταν ο έκτος τους δίσκος, αλλά και αυτός που συμπλήρωνε τη μετάβασή τους από το γερμανικό speed με γρέζια, σε μια πιο οπερετική και μελωδική εκδοχή. Ήδη, από το *Imaginations from the Other Side* είχαν δώσει σχετικά δείγματα, αλλά το *Nightfall...* ήταν κόνσεπτ. Ήταν πρακτικά η συνάντηση των αδιαφιλονίκητων φωνητικών ικανοτήτων του Χάνσι Κούρτς με τη διπλή κιθαριστική επέλαση των Όλμπριχ (κυρίως) και Σίπεν. Επίσης, οι BG μπόρεσαν να μεταφέρουν την εγγενή τους αγάπη για το έργο του Τόλκιν με τρόπο που δεν το έκανε ούτε αυτό, αλλά ούτε τη μουσική τους, γραφικά.

Η θεματική πηγάζει από την Πρώτη Εποχή, πράγμα που σημαίνει ότι «παίζει» το μισό και πλέον Σιλμαρίλιον και οι ιστορίες του: Ο Πόλεμος της Οργής, η Ουνγκόλιαντ με τον Μόργκοθ καταστρέφουν τα Δύο Δέντρα, η Κατάρρα του Φέανορ, ο Μαέδρος δεσμώτης, η ιστορία του Μπέρεν και της Λούθιεν και φυσικά, το κομμάτι που (και φέτος το καλοκαίρι) θα δοξάσει το ελληνικό κοινό: Το *Mirror Mirror* είναι η ιστορία του Τούργκον και της μυθικής κρυφής πόλης, Γκοντόλιν. Εν γένει, το *Nightfall in Middle Earth* είναι φτιαγμένο από όλα εκείνα τα υλικά που κάνουν τον απαιτητικό (χατζη)μεταλά, αλλά και ένα κοινό εκτός αυτού του ακροατηρίου. Και σήμερα, παραμένει ένα από τα κορυφαία άλμπουμ του σκληρού ήχου.

ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ AVENGERS

Η Marvel, από το χειρότερο στο καλύτερο

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Η νέα φάση του MCU, του κινηματογραφικού σύμπαντος της Marvel, περνάει βασικά από την εξαγορά των δικαιωμάτων της από τη Disney. Αυτή η τεραστίων διαστάσεων συμφωνία έχει επηρεάσει σημαντικότητας και μάλλον, όχι προς το καλύτερο, τις κινηματογραφικές μεταφορές της Marvel, τις οποίες ή τις αγαπάς ή τις μισείς (ή και αδιαφορείς κιόλας).

Ας δούμε μια προσπάθεια (αυθαίρετης) κατάταξης των «μετά End Game» ταινιών του «μαρβελικού σύμπαντος», ενόψει του δεύτερου Dr Strange που

έρχεται την προσεχή εβδομάδα, με πλήρεια αναμονή: Morbius: Ο Τζάρεντ Λέτο είναι εκνευριστικός, είτε παίζει τον εαυτό του, είτε μεταμφιέζεται σε κάτι άλλο. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Morbius είναι χαρακτήρας της Sony, αλλά έτσι και αλλιώς, η ταινία σχεδόν δεν βλέπεται.

Eternals: Είχε διαφημιστεί δραματικά πολύ, ως η φυσιολογική «γέφυρα» μεταξύ του End Game και της επόμενης φάσης. Ήταν μια από τις μεγαλύτερες απογοητεύσεις, ένα Bridgerton με σούπερ ήρωες και ίσως, τις πιο άχρωμες ερμηνείες σε ταινία Marvel.

Black Widow: Πολύ κακό για το (σχεδόν) τίποτα.

Το throwback της Νατάσα Ρομανόφ απλά έστρεψε πολύ κόσμο στις (πολύ καλύτερες) τηλεοπτικές σειρές της Marvel, το περσινό καλοκαίρι.

Shang Chi: Η Disney δεν επένδυσε απλά στο «κεφάλαιο» της Marvel, αλλά ήδη ξεκίνησε να κυκλοφορεί ταινίες στοχευμένου κοινού. Το Shang Chi δεν ήταν κακό, αλλά ήταν όμως και αδιάφορο...

Spider Man-No Way Home: Η καλύτερη φάση της multiverse εποχής, είναι ένας παλιός γνώριμος: ο ζμπάντερμαν μοιράζεται την ταινία με τον Doctor Strange, αλλά και με τους παλιούς... εαυτούς του, από τις προηγούμενες σειρές ταινιών, μαζί με τους κακούς τους.